

РЕШЕНИЕ

№ 320

гр. Стара Загора, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20235500500506 по описа за 2023 година

Производството е на осн. чл.267- 269 от ГПК във вр. с чл.61 и чл.82- 86 от ЗЗД и във вр. с чл.16 от ЗЗЖ.

Въззивното дело е било образувано по подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 12236/12.05.2023г. от ищеца- СНЦ “З.ж.-Б.”- гр.С.З. изцяло негативното за него първоинстанционно Решение № 326/21.04.2023г. по гр.д.№ 5612/2022г. по описа на РС- гр.Стара Загора, с което са били напълно отхвърлени облигационните й искове против ответника- публичноправния субект Община- гр.С.З. за сумата от общо 873 лв. главница, ведно със законните лихви върху тях за парично обезщетение за извършени от нея ветеринарно- медицински манипулации върху намерено куче, без чип, за която твърди, че с нея ответникът неоснователно се е бил обогатил за нейна сметка. Излага подробни фактически и правни аргументи в подкрепа на доводите си. Считат, че атакуваното първоинстанционно Решение на РС било постановено при съществени нарушения на процесуалните правила, в нарушение на материалния закон, немотивирано и при пълна доказаност на отхвърлените искови претенции. Моли настоящия въззивен ОС да отмени изцяло това отхвърлително първоинстанционното Решение, и да постанови ново, с което да уважи изцяло всички нейни искови претенции, като изцяло основателни, доказани и законосъобразни по основание и по размер. Няма свои нови доказателствени искания пред въззивната инстанция. Претендира разносните си пред двете съдебни инстанции. Жалбоподателят не се е явил лично или чрез процесуален

представител и не пледирал пред настоящата въззивна съдебна инстанция.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен Отговор вх.№ 18103/12.07.2023г. от ответника- въззиваем /публичноправния субект/ Община- гр.С.З., който счита, че въззивната жалба се явявала изцяло неоснователна и недоказана, че атакуваното с нея първоинстанционно Решение било напълно мотивирано, законосъобразно и правилно, поради което моли то да бъде изцяло потвърдено, със законните последици от това. Излага подробни фактически и правни аргументи в своя защита. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна инстанция. Претендира разносните си пред въззивния съд. В този смисъл е и пледоарията на процесуалния ѝ представител- юрисконсулт.

Настоящият въззивен съд, след като обсъди доводите на всяка от страните, като провери мотивите и диспозитивите на атакуваното първоинстанционно съдебно Решение, и като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установена следната фактическа и правна обстановка по делото :

Видно от мотивите на атакуваното от ищцата изцяло негативно за нея първоинстанционно Решение на РС- гр.Ст.Загора, в същото са обсъждани подробно всички събрани писмени и гласни доказателства, като първоинстанционния съд за да отхвърли предявеният иск е приел за безспорно установено, че процесното животно/куче/ е живеело на улицата, без надзор, не е било чипирано, поради което не било безспорно установено, че в процесния период то е било безстопанствено, който фактически и правен извод на РС противоречи на посочената наредба, както и на безспорно установеното по делото обстоятелство, че същото е било без надзор на обществено място/улица/, което и самият съд е посочил в мотивите си. В мотивите си РС действително посочва легалната дефиниция на понятието „безстопанствено животно” от смисъла на § 1, т.1 от ДР на Наредба № 4/01.02.2021г. за прилагане на Националната програма за овладяване популацията на безстопанствените кучета на територията на Р.България и за процедурите по нейното изпълнение, механизма на финансиране и отчетност, според която това е всяко изоставено, изгубено, родено на улицата или домашно куче, оставено на обществено място без надзор. И при наличните събрани по надлежния процесуален ред писмени и гласни доказателства първоинстанционният съд е следвало да приеме, че процесното куче е безспорно безстопанствено, понеже липсата на собственик на животното, който да бъде задължен да полага грижи за него се формира от мястото на което е било намерено, неговото състояние, липсата на каишка, друг външен белег, както и липсата на други доказателства за собствеността му. Като без никакво правно значение за възникване правото на собственост е неговата регистрация или липса на такава, а издаването на паспорт и поставянето на чип са мерки насочени към идентификация на кучето във връзка с административно регистрационния режим, но непоставянето на чип не е основание да се приеме, че животното не е безстопанствено, какъвто е

неправилния извод на РС.

Практически РС е обсъждал непредявен пред него правен иск, понеже з а да отхвърли исковата претенция той е приел, че в настоящия случай липсвали твърдения, че изпълнението на задълженията на ответника Община- С.З. от ищеца без пълномощие е било оправдано, тъй като е било предотвратено настъпването на вреди в правната ѝ сфера, като препраща към търсене на отговорност на Общината по други процесуални способи. Макар, че видно от исковата молба, в същата липсва и няма твърдения за понесени от ищцовата страна/въззивницата/ вреди, а единствено за направени разходи за лечението и храненето на процесното животно, което обосновава и претенцията по чл.61 от ЗЗД.

В тази връзка РС неправилно е приел, че липсвали доказателства, които при условията на пълно и главно доказване да водят до фактическия и правен извод, дали е било наистина необходимо съдействието на въззиваемата/ответна/ Община- С.З. за оказване спешна помощ на безстопанственото куче, като неправилно РС е приел, че ответната Община- С.З. била реагирала своевременно на подадения сигнал, въпреки безспорно установения факт по делото, че това куче дори не е било чипирано.

Нормативното изискване за надзора над животните, включително и върху безстопанствените кучета по чл.47, ал.3, изр.2 от ЗЗЖ носи местната Община, поради което при постъпване на сигналите от въззивника/ищеца ответната Община- С.З. е следвало да предприеме действия по изпълнение на законовите си задължения по ЗЗЖ, предприемайки незабавни мерки за осигуряване на ветеринарно-медицинска помощ по силата на чл.16, ал.2 от ЗЗЖ след получаване на официалните първия сигнали. Като нито пред РС, нито сега пред ОС не са били представени каквито и да са писмени и/или гласни доказателства Общината да е била изпълнил тези свои законови задължения своевременно или поне с някакво закъснение. Поради което и предвид тежкото здравословно състояние на животното, Общината не е действала своевременно, което е принудило въззивника/ищец/ спешно да започне сам мерки за лечението на кучето.

Не се установи и доказва от доказателствата по делото неправилния фактически и правен извод на РС, че Община- С.З. била поставена в невъзможност да изпълни задължението си по чл.47 от ЗЗЖ, поради неосказано съдействие от страна на молителя- ищец/въззивника/.

Безспорно въззивницата /ищца/ не е била упълномощавана по какъвто и да било начин да извършва фактически и правни действия от името и за сметка на публичноправния субект Община- С.З. и в подадените до Общината сигнали въззивника/ищец/ ясно и недвусмислено е заявил на въззиваемата /ответница/, че желае Общината да поеме разходите по лечението на безстопанственото животно и тъй като ответникът е бездействал, това го е принудило да се заеме с воденето на чужда работа без пълномощие, което е било и единствения начин да се спаси живота на процесното бездомно куче. Проведеното лечение на кучето е било необходимо и навременно,

проведеното лечение на животното е било неотложно, поради което РС е следвало да приеме, че предприетата дейност, за която отговорност по закон носи местната Община- С.З., е осъществена изцяло в неин интерес, понеже първоначалното състояние на бездомното животно са наложили вземането на спешни медицински мерки.

Съгласно приетите по делото писмени доказателства и показанията на разпитаните по делото свидетели пред РС, в процесния случай работата е била водена уместно, тъй като ищцовата организация е завела кучето в съответната Ветеринарна амбулатория в гр.С.З., понеже никой правен субект няма как да знае кой точно ветеринарен специалист има сключен договор с местната Община, за да потърсят именно него при нужда. Самите разходи за лечението са безспорно, документално и законосъобразно доказани с приетите по делото на РС писмени документи, явяват се относими към проведеното лечение и цените са актуални и съпоставими относно извършените към онзи момент манипулации.

Въззивният съд счита, че воденето на чужда работа без пълномощие е извъндоговорен източник на облигационни отношения и представлява доброволно извършване на чужда работа без натоварване/възлагане/, като гестията представлява юридически факт от категорията на юридическите постъпки. Правоотношението, което се поражда при наличие на всички елементи е двустранно и сложно, и за да е налице водене на чужда работа без пълномощие е необходимо да е предприета чужда работа/правни или материални действия в чужд интерес/, да съществува намерение да се управлява чужда работа и това да е извършено доброволно, а не задължение по закон. Поради което заинтересованият публичноправен субект е длъжен по закон, ако работата е била предприета уместно и е била добре управлявана, да изпълни задълженията, които сдружението е водело от негово име, да го обезщети изцяло за личните задължения, които то е поело и да му възстанови всички доказани разноски, които е направил съгласно разпоредбата на чл.61, ал.1 от общия закон/ЗЗД/.

Същевременно съгласно нормата на чл.16, ал.1 от специалния закон/ЗЗЖ/, който намери болно или наранено животно е длъжен да информира приюта за животни, съответните органи на местната власт, областната дирекция по безопасност на храните, РУ на МВР или териториалните поделения/ТП/ на Изпълнителната агенция по горите/ИАГ/, които органи от своя страна са длъжни да съдействат за осигуряване на спешна ветеринарномедицинска помощ и настаняване на животното в приют или друг обект предвид разпоредбата на чл.16, ал.2 от ЗЗЖ.

В конкретния случай Община- С.З. е от органите, които дължат по закон съдействие за осигуряване на спешна ветеринарномедицинска помощ по смисъла на чл.16, ал.2 от ЗЗЖ, като съгласно легална дефиниция в §1, т.1 от ДР на Наредба № 4/01.02.2021г. за прилагана на Националната програма за овладяване популацията на безстопанствените кучета на територията на Р.България, „безстопанствено куче“ е всяко изоставено, изгубено, родено на

улицата или домашно куче, оставено на обществено място без надзор. При съвкупната преценка на доказателствата по делото е установено, че процесното куче е „безстопанствено“ и то няма свой собственик, който да бъде задължен да полага грижи за него. Намерено е от членове на сдружението на улицата и в много лошо видимо здравословно състояние, без признаци да е собственост конкретно на някого. Съгласно нормата на чл.47, ал.3, изр.2 от ЗЗЖ надзора над животните/в т.ч. безстопанствените кучета/ се осъществява от местната Община и е нейна отговорността за установяване контрол над популацията на безстопанствените кучета, включително и за залавянето и настаняването им в приюти при сигнал на граждани. При постъпването в Общината на съответните сигнали от сдружението, Общината е следвало да предприеме спешни фактически и правни действия по изпълнение на законовите си задължения съгласно чл.41, ал.1, чл.40в, чл.47, ал.1 и ал.3 от ЗЗЖ, както и да предприеме незабавни мерки за осигуряване на ветеринарномедицинска помощ по силата на чл.16, ал.2 от ЗЗЖ.

По първоинстанционното дело липсват каквито и да са доказателства местната Община да е изпълнил тези свои задължения, не са налице и каквито и да са твърдения в този смисъл. Наред с това по делото няма твърдения и не се установява въззивното сдружение да е било по някакъв начин упълномощавано да извършва фактически и правни действия от името и за сметка на самата ответната Община. В подадените сигнали сдружението ясно и недвусмислено е заявило на Общината, че желае тя да поеме разходите/финансовите разноси/ и тъй като очевидно Общината е бездействала, това го е принудило да се заеме с воденото на чужда работа без пълномощие. Подадените сигнали и молбата за съдействие до местната власт опровергават твърденията на Общината. Напротив- проведеното лечение на животното има характер на спешност и необходимост, като сдружението е предприело дейност, за която отговорност носи въззиваемия/ответник/ и тази дейност е осъществена в негов пряк и непосредствен фактически и правен интерес. Следователно са налице всички елементи за парично заплащане на обезщетение при гестия в хипотезата на чл.61, ал.1 от ЗЗД, при безспорното наличие на доброволно извършване от страна на ищеца на действия по управление на чужда работа, липса на доказателства, че ищеца е бил надлежно натоварен от задълженото за действия лице да извърши последните вместо него, като последиците от тези действия на ищеца настъпват изцяло в правната сфера на ответника, и за последния наличието на интерес от осъществяване на тези действия произтича по силата на самия нормативен акт/закон/.

Стойността на проведеното лечение на безстопанственото куче възлиза на общо 873 лв., и тъй като тези разходи са направени безспорно от ищеца за осъществяването навременно и необходимо медицинско лечение на процесното животно, те следва да му бъдат заплатени от въззиваемата Община, със законните последици от това. Ето защо РС немотивирано, незаконосъобразно и неправилно е отхвърлил предявения иск за заплащане на разходите за

лечение, заедно със законната лихва върху нея, считано от датата на входиране на исковата молба в РС/16.12.2022г./ до окончателно изплащане на задължението. Поради което атакуваното първоинстанционно Решение следва да се отмени изцяло, ведно със законните последици, като се постанови ново въззивно такова, с което да се уважат исковите претенции за парично възмездяване на направените разходи за лечение на безстопанственото куче в размер на установените и доказани общо 873 лв., ведно със законната лихва върху тях от 16.12.2022г. до окончателното изплащане на сумите съгласно чл.82- 86 от ЗЗД.

С оглед резултата от въззивното обжалване, на осн. чл.273 във вр. с чл.78, ал.1 от ГПК въззиваемият/ответника/ следва да бъде осъден да заплати на въззивника/ищец/ съобразно уважената част от исковите претенции неговите разноски за възнаграждение на един адвокат- повереник и за внесени дължими ДТ пред двете съдебни инстанции, в размер на общо 875 лв. съгласно представения по делото списък по чл.80 от ГПК.

Предвид крайния резултат от въззивното производство, размера на исковите парични обезщетения от 873 лв. в размер под законовата граница от 5 000 лв. по чл.280, ал.3, т.1, пр.1 от ГПК, настоящото въззивно съдебно Решение е окончателно и не подлежи на по- нататъшно касационно обжалване пред по- горен съд.

Ето защо предвид гореизложеното и на осн. чл.269- 273 и чл.78, ал.1 от ГПК във вр. с чл.16 от ЗЗЖ и чл.61 и чл.82-86 от ЗЗД, въззивният ОС-Ст.Загора

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 326/21.04.2023г. по гр.д.№ 5612/2022г. по описа на РС- гр.Стара Загора, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА :**

ОСЪЖДА ОБЩИНА- гр.С.З.- ЕИК ***, със седалище и адрес на управление- 6000, гр.С.З., *** да заплати на СНЦ „З.Ж. - Б.“- ЕИК *** със седалище и адрес на управление в гр.С.З., *** общо сумата **873** лв./осемстотин седемдесет и три лева/, ведно със законната лихва върху общо 873 лв. от завеждането на иска в съда на 16.12.2022г. до окончателно изплащане на сумите, които суми представляват направени необходими и полезни разноски при водене на чужда работа без пълномощие, изразяващи се в заплащане на разноски за оказване на ветеринарно- медицинска помощ на безстопанствено животно/куче/ в периода от 03.05.2022г. до 11.05.2022г. включително, както и разноските в размер на общо **875** лв./осемстотин седемдесет и пет лева/ пред двете съдебни инстанции.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____